

Γέρων Σάββας Γρηγοριάτης († 1909-1977) Μέρος Α'

[/ Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#)

[troj5](#) not found or type unknown

Μοναχού Δαμασκηνού Γρηγοριάτου

Μια μορφή που στο πέρασμά της σκεπάσθηκε από την αγιορείτικη απλότητά της και εκδηλώθηκε μόνο η τραχύτης του χαρακτήρος της, λόγω της Μανιάτικης καταγωγής της, επιθυμώ τώρα να παρουσιάσω.

Τον Γερο Σάββα τον ε γνώρισα στην Μονή της μετανοίας μας, την του Οσίου Γρηγορίου, όπου επήγα εκεί ως προσκυνητής για πρώτη φορά, τον Ιούλιο του 1971. Εκείνο το βράδυ καθισμένοι στο μπαλκόνι του παρεκκλησίου των Αρχαγγέλων, εκάναμε την πρώτη γνωριμία.

Σαν πατριώτες πλέον τόλμησα να του εκμυστηρευθώ το μυστικό μου, ότι θέλω κι εγώ, εάν είναι το θέλημα του Θεού, να ενδυθώ τον μελανό χιτώνα του μονήρους βίου. Εκείνος μου απήντησε: «Αν θέλεις να μάθεις ποιο είναι το θέλημα του Θεού, βάλε τρεις μετάνοιες μροστά στην εικόνα της Παναγίας, και πες της· Παναγία μου, αξίωσέ με να γίνω Μοναχός αν αυτό είναι θέλημα του Υιού σου».

Ετσι κι έκαμα, αλλά όχι στην Μονή Γρηγορίου, διότι το καίκι επλησίαζε, και έπρεπε να πάω για προσκύνημα στην γειτονική Μονή του Διονυσίου. Εκεί βάζοντας τις μετάνοιες στην Παναγία του Ακαθίστου, έλαβα την συγκατάθεσι της Παναγίας, ότι είναι Θείο θέλημα να γίνω και εγώ Μοναχός.

Εφυγαν οι αλλοπρόσαλλοι λογισμοί, οι αμφιβολίες, οι επιφυλάξεις, οι αντιρρήσεις του υπεναντίου, αλλά για κοινοβιασμό στην Μονή του Γρηγορίου. Εκεί είχε και εμένα ταξιθετήσει η Παναγία από τότε. Δηλαδή 4 χρόνια πριν έλθω οριστικά. Ζητώ συγγνώμη για την παρέκβασι αυτή, προκειμένου να εξιστορήσω και το δικό μου περιστατικό που έχει σχέση με τον μακαριστό Γερο Σαββα.

Όταν ήλθα λοιπόν, τον Ιανουάριο του 1975, τον ξαναείδα πάλι ως διακονητή του Μυλου της Μονής μας, που είναι στα όρια με την Ιερά Μονή Σιμωνος Πετρας. Μαζί του συνδέθηκα δια πνευματικού αδελφικού δεσμού και πολλά ωφελήθηκα από την απλοϊκή ζωή του. Μου διηγόταν τα παιδικά του χρόνια διακοπτόμενος συχνά από τα καυτά δάκρυά του. Μου μιλούσε για τον περιπετειώδη ερχομό του στο Μοναστήρι μας, για την επί 49 συνεχή χρόνια βία στους αγώνες της μοναχικής

υπακοής. Τελος αξιώθηκα να είμαι κοντα του και στις τελευταίες στιγμές της ζωής του.

Ας αρχίσουμε όμως από την αρχη τα της ζωής του γεγονότα:

Γεννήθηκε στην Μανη Λακωνίας το 1909. Το χωριό του μας είναι γνωστό για τούς γενναίους και σκληρούς αγωνιστάς του, οι οποίοι πρωτοστάτησαν για την απελευθέρωσι της Πατρίδος μας από το τουρκικό ζυγό. Το βαπτιστικό του όνομα ήτο Παναγιώτης. Οι γονείς του πέθαναν από κάποια ασθένεια και τον άφησαν ορφανό σε ηλικία 7 ετών. Τότε τον παρέλαβε ο θείος του, κάτω από την φροντίδα του οποίου και μεγάλωσε.

Δεν έδειχνε όμως την πρέπουσα στοργη και προστασία, όπως έκαμε στα δικά του παιδιά. Δεν του έδινε να φορέση τα παπούτσια της εποχής εκείνης τα «γυρνοτσάρουχα», και περπατούσε ο μικρος Παναγιώτης ξυπόλυτος. Φθάνοντας στα 13 του χρόνια, διώχθηκε σχεδόν από τον θείον του για να μάθη να ζήση μόνος του. Χωρίς την κηδεμονία κάποιου, επήγε ο Παναγιώτης στο λιμάνι του Πειραιώς, όπου έπιασε δουλειά, ως χαμάλης για την φορτο-εκφόρτωσι πραγμάτων στα πλοία.

Αργότερα μπήκε σε ένα πλοίο και εδούλευε. Ο καπετάνιος τον εσυμπάθησε και τόν πήρε κοντα του για να βοηθή το προσωπικό του πλοίου. Καποια ημέρα άραξε το πλοίο του στην Αίγινα, για να κατεβάση πράγματα. Τότε ο Παναγιώτης βλέποντας από μακριά πολλά ερημοκκλήσια στους λόφους του Νησιού, όπου άλλοτε ήταν η Επισκοπή του Αγίου Διονυσίου, Επισκόπου Αιγίνης, εζήτησε άδεια από το αφεντικό του να πάη μέχρι εκεί να προσκυνήση. Με το Θείο φόβο και την βαθεία πίστι που ως μοναδικά πνευματικά εφόδια έλαβε από τούς γονείς του, μπήκε σε μια εκκλησία, και στάθηκε μπροστά στην εικόνα της Παναγίας μας.

Είναι μόλις ηλικίας 15 ετών και αρχίζει τα παιδικά του παράπονα με τα μάτια βουρκωμένα: «Παναγία μου, βλέπεις την φτώχεια μου, την μοναξιά μου, την ορφάνια μου. Γυρίζω σαν χαμένος στους δρόμους, χωρίς γονείς, χωρίς αδέρφια και συγγενείς, χωρίς αγάπη και στοργη από κανέναν. Σε παρακαλώ προστάτευσέ με. Και επειδή είμαι φτωχό παιδί δεν έχω τίποτε να σε πληρώσω για τον κόπο σου και την καλωσύνη που σου ζητώ να μου κάνης.

Να πάρε μια εικοσιάρα. Αυτή έχω μόνο στην τσέπη μου. Και η Μητέρα του Θεού, η των ορφανών προστασία και των πενήτων παραμυθία, την κράτησε την εικοσιάρα.

Κολλησε επάνω στο τζάμι της. Χαρούμενος ο Παναγιώτης, διότι η Παναγία δέχθηκε το δώρο του, επέστρεψε στο καράβι. Το ίδιο γεγονός επαναλήφθηκε και

δεύτερη φορά, σε άλλη επίσκεψί του στο Νησί και σε άλλο εκκλησάκι. Πάλι η Θεοτόκος η μόνη καταφυγή των δυστυχούντων και των πτωχών δέχθηκε το δώρο του. Αλλά αυτή την φορά ήταν μία δεκάρα.

Ιερά Μονή Οσίου Γρηγορίου

Άγιον Όρος Άθω

2005

Επιμέλεια κειμένου Αναβάσεις

Πηγή: anavaseis.blogspot.gr